

Прочитах ових дана одлуку Европског суда за људска права, број 36357/04 од 16. октобра 2007. године, донијету у предмету *Душан Берић, Драган Калинић и други против Босне и Херцеговине*. Прво чега сам се сјетио после тог читања била је мисао нашег нобеловца Иве Андрића који је, сада већ давно, казао: „Кад би људи знали колико мало памети управља светом, умрли би од страха“. Ова мисао тако добро пристаје уз наведену одлуку Европског суда за људска права.

Њу је, како пише у одлуци, једногласно донијело Четврто одјељење тог суда, у саставу: Ј. Казадевал, председник, те судије Г. Бонело, К. Траја, С. Павловски, Л. Гарлицки, Љ. Мијовић (Љиљана Мијовић тадашњи судија из БиХ, иначе професор права на Правном факултету Универзитета у Бањалуци) и Ј. Шикута.

Тужилац Душан Берић и више осталих физичких лица су у том својству поднијели тужбу јер су прије тога били смијењени са јавних функција у БиХ одлукама високог представника, који им је тим одлукама истовремено забранио да обављају било какве јавне функције и да се кандидују на изборима. Суштина ових одлука високог представника може се кратко изложити кроз случај Душана Берића, јер су и остале одлуке високог представника у случају других тужилаца у битном сличне тој одлуци. Дакле, у одлуци број 317/04 од 16.12.2004. године о смјени Душана Берића са функције замјеника начелника Оперативне управе у централи Бања Лука Обавјештајно-безбједносне агенције БиХ високи представник је навео да је Берић „због својих поступака, односно пропуста, саставни дио свеопштег плана унутар Републике Српске да се одржава култура ћутње и преваре у којој су оптужени за ратне злочине заштићени од правде“.

Андрић и Европски суд за људска права

Пише: Милан Благојевић
четвртак, 19 октобар 2023 09:54

